

'Mama, je Nederlands is kapot'

De Standaard* - 26 Dec. 2018
Pagina 14

* De Standaard/West-Vlaanderen, De Standaard/Oost-Vlaanderen, De Standaard/Antwerpen, De Standaard/Vlaams-Brabant/Brussel, De Standaard/Limburg

Het gezin van Asma, die vorig jaar met haar moeder en broertjes herenigd werd, woont nu in een appartement in Brugge.

Van onze redactrice Veerle Beel

BRUSSEL Het Afghaanse meisje Asma (10) verbleef vorig jaar lange tijd als pleegkind in een Brugs gezin. In november werd ze met haar moeder en broertjes herenigd, die net als de ouders en zusjes van M. in het verhaal op de vorige pagina's, uit Griekenland werden overgevoerd op basis van het Dublin III-akkoord. Precies een jaar geleden, op tweede kerstdag, kon het gezin van Asma zijn intrek nemen in een opvangcentrum van het Rode Kruis in Brugge.

Zowat twee maanden geleden vonden ze een eigen stek, in een flatje niet ver van de school. Het was lang zoeken. Het OCMW hielp hen daarbij. De school en het vroegere pleeggezin hielpen met de verhuizing en de inrichting.

Asma's moeder, Bibi Saïda Noorzai, volgt vier dagen in de week Nederlandse les, maar blijft het moeilijk vinden: 'Als ik het probeer tegen de kinderen, zeggen ze: mama, je Nederlands is kapot.'

Want ook de broertjes van Asma, Idriss (8) en Ilias (5), hebben de taal al goed onder de knie. 'Kijk, ik ben een weerwolf', zegt Ilias, die geschminkt uit school is gekomen. Het is net sinterklaasdag als we hen bezoeken. 'We moesten vandaag al vroeg op school zijn, omdat we daar ontbijt kregen', zegt Asma. 'Het was leuk'.

Opnieuw samenleven met Asma na een scheiding van bijna een jaar verliep moeiteloos, zegt haar moeder: 'Ze was wel haar moedertaal een beetje vergeten. En ze was ook veel gegroeid!'

'Ik ben nu groter dan mijn mama', zegt Asma. 'En mijn fiets is te klein geworden.' Het meisje gaat nog af en toe naar het vroegere pleeggezin, soms samen met haar broers en mama, soms alleen. Ze is bij de scouts en zou ook graag gaan turnen. Een vrijwilligster die aan huis komt voor huiswerkbegeleiding, belooft te helpen met de inschrijving.

Er komen nog andere vrijwilligers aan huis, en gelukkig maar, zegt Asma's moeder. 'Ik kreeg een brief dat ik 300 euro aan elektriciteit moest betalen. Zo veel! Ik begreep het niet. De mevrouw die geregeld langskomt, heeft me toen gezegd dat ik naar het OCMW moest om een sociaal tarief aan te vragen. Dat zou ik anders niet geweten hebben. Soms word je van de ene naar de volgende dienst gestuurd. Er zijn in dit land veel papieren, en iedereen wil wel helpen, maar ik versta nog niet iedereen even goed.'

Begeleider Farid van Minor-Ndako zegt dat herenigde gezinnen het vaak moeilijk hebben: 'Het beleid gaat ervan uit dat het "probleem" is opgelost als het gezin herenigd wordt, maar de mensen zelf hebben heus nog wel hulp nodig om hun weg te vinden in onze samenleving.'

Toch wil de moeder van Asma niet klagen. 'Ik ben iedereen die ons helpt ontzettend dankbaar. Ik heb het idee dat ik meer hulp krijg dan andere gezinnen. Omdat ik weduwe ben, misschien? Ik hoop natuurlijk ooit goed mijn plan te kunnen trekken, en een leven te leiden zoals iedereen hier: met goed werk, en een auto, om de kinderen af te halen van school en zelf boodschappen te kunnen doen.'

Veerle Beel

Copyright © 2018 Mediahuis. Alle rechten voorbehouden